

L'HORA DE LA VERITAT
Germà Bel
(Publicat a *La Vanguardia*, 19 de juliol de 2011)

Molt aviat es prendran decisions de gran calat sobre la crisi de deute de Grècia. Ja fa temps se sap que aquest país no podrà fer front a les seves obligacions financeres, el que ha tingut el consegüent impacte en els mercats financers, que prenen per segur l'escenari d'impagament en un futur no remot. Els actors polítics i institucionals de la UE i dels estats membres no poden ja comprar més temps amb mesures provisionals, d'aquí la polarització de posicions, i les recents pujades de to.

Una part substancial del deute grec serà retallada (de fet, reestructurada), o serà declarada com impagable, i s'enfronten dues posicions sobre com finançar les mesures que aconseguirien una reestructuració però evitarien una declaració oficial de reestructuració. Sí, és confús, segur que ja ho havien percebut. D'una banda, la posició liderada per Alemanya i recolzada per Holanda o Finlàndia, que exigeix que la banca privada assumeixi el cost de part de la reestructuració no oficial del deute, perquè el cost no recaigui només sobre els contribuents. D'altra banda, el Banc Central Europeu sosté la necessitat d'evitar al cost que calgui una declaració d'impagament, sense requerir per això l'assumpció de costos per la banca. L'argument més rotund és que implicar el sector privat equivaldria a una declaració oficial d'impagament, amb grans efectes sobre la prima de risc per països de la UE en l'ull de l'huracà, com Irlanda i Portugal, o a curta distància, com Espanya i Itàlia. D'aquí el suport d'aquests països a aquesta postura. I en algun lloc França, que té el sector bancari amb major exposició al deute grec, i que tracta de pilotar- juntament amb Alemanya- la resolució del problema.

No esperin trobar una solució aquí. Bastant m'ha costat desxifrar els trets del problema i de les posicions sostingudes. Encara que admeto la meva simpatia amb la posició alemanya, perquè em sembla molt sa que el sector privat faci front –si més no- a una part del risc contret. En aquest sentit, constato la resurrecció d'un cert nacionalisme que ha transitat des de l'acusació a Alemanya per pretendre protegir al seu sector bancari (el segon més exposat), i que ara -encara sorprès per la proposta d'implicació privada- acusa Alemanya de 'no pensar a Europa'. En països com Espanya això porta a la paradoxa que una forta retòrica 'perquè la banca pagui' conviu amb la posició pràctica favorable a que tot el cost sigui assumit pels contribuents europeus ... amb els alemanys al capdavant. És respectable postular que tots els contribuents europeus evitin l'augment de la prima de risc en països com Espanya, tot salvant a la banca privada del cost. Però és exigible que retòrica i accions vagin de la mà; en cas contrari tot és confusió. I cal no oblidar que de les 17.000 piscines privades existent a Atenes, poc més de 300 paguen l'impost establert. ¿Demagògia? No; registres fiscals, que il·lustren on resideix una gran part del problema del present, i del futur.